

DE HALVE
WERELD

Marc Swerts

DE HALVE
WERELD

B

2022

Beefcake Publishing, Gent

Eerste druk 2022

© 2022 Marc Swerts & Beefcake Publishing
Ontwerp Lennard van de Laar
Portret auteur Frans Lahaye
Foto omslag George Dolgikh via iStock

ISBN 9789493111950 – NUR 301

Beefcake Publishing
M. van Boergondiëstraat 8, 9000 Gent

www.beefcakepublishing.be
www.facebook.com/beefcakepublishing
www.instagram.com/beefcakepublishing

www.marcswerts.com

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*'There's a rat in mi kitchen,
what am I gonna do?'*

UB40

SCAN MIJ

Dit boek zit vol muziek, vooral bluesmuziek. Via de volgende link kunnen de nummers beluisterd worden die in het verhaal de revue passeren:

marcswerts.com/de-halve-wereld/playlist

De chauffeur zag er met zijn Brabantse kop heel autochtoon uit. Hij wees naar het gebouw op de hoek.

‘Daor izzet!’

Zijn accent klonk belegen, als een relict uit vroegere tijden. Bert betaalde de man, gewoontegetrouw inclusief een fooi van vijftien procent, en stapte uit, waarna de taxi weer vertrok.

In een zee van stilte.

Rustig en vredig was het hier, alsof iemand de volumeknop wat te ver naar links had gedraaid, waardoor het vertrouwde geloei van politieszirenes uit het geluidsbeeld was verdwenen, alsook het gebrom van drukverkeer. In de plaats daarvan ontwaarde hij tjilpende vogels en het gekeuvel van enkele studenten die in trossjes op het terrein rondliepen. De geur van groen en lover werd vanuit het bos aan de overkant met een licht briesje in zijn gezicht geblazen. Maar het kon hier ook fris zijn, dat was hij vergeten, zelfs op een zonnige dag als vandaag, frisser dan wat hij de afgelopen jaren gewend was geraakt. Het zou weer aanpassen worden.

Het S-gebouw lag een tiental meter verderop, aan de rand van de campus. Hij herkende het van de folder die hij in het vliegtuig had bekeken, al had het er op de foto vanwege het goed gekozen kikkerperspectief imposanter uitgezien. In het echt had het bepaald niet de allure

van een wolkenkrabber, maar leek het met zijn magere zes verdiepingen meer op de vleugel van een middelbare school. Hij overwoog om nog even de plattegrond uit zijn binnenzak te halen om te checken of hij wel degelijk daar moest zijn, maar liet dat na. De rector had het gisteren aan de telefoon al lacherig opgemerkt.

‘Je moet wel heel erg je best doen om bij ons te verdwalen, hoor!’

Bert keek op zijn horloge. Het was halfnegen. Hier. Dus nog maar halftwee ’s nachts. Daar. Hij was keurig op tijd.

Toen hij het S-gebouw naderde, zag hij zichzelf met elke stap groter worden in de weerspiegeling van de hoge, donkere ramen op de begane grond. Alsof die hem welkom heetten op zijn nieuwe werkplek. Bert was content met wat hij zag, zeer tevreden met name over het pak en de stropdas waar hij vanmorgen na wat dubben uiteindelijk voor gekozen had. Hij oogde vitaal en jonger dan zijn leeftijd, en aan niks viel te merken dat hij zich vanbinnen enigszins versuft voelde vanwege jetlag en een onrustige nacht.

Veni, vidi, vici.

Deze plek was nu nog klein, nog sober en modest. Maar zo zou het niet blijven. Want Bert had een missie. Toen hij door de automatische deuren het S-gebouw betrad, voelde hij de enorme druk van de opdracht die hij zichzelf had opgelegd.

Hij was er klaar voor.

Als een ijskoude douche.

Xavier had de envelop daarnet bij de lift uit zijn postvakje gegrist, samen met een paar andere brieven, zonder dat hem op dat moment iets was opgevallen. Tijdens het passeren van het secretariaat had hij Sonja gegroet, routineus, al had dat ook vandaag weer niet geleid tot enige respons van haar kant. Op zijn kamer aangekomen had hij de post, zoals bij het begin van elke werkdag, in het midden van zijn tafel gedeponeerd. Hij had zijn jasje aan de kapstok gehangen, hij had de planten water gegeven, hij had zijn nek en schouders losgeschud, nog even een volle teug lucht ingezogen en uitgeblazen en zich ten slotte achter zijn bureau geposteerd. En nog voor Xavier was gaan zitten, had hij de aardebruine envelop, formaat A4, haast willekeurig uit het stapeltje geplukt. Toen pas had hij de afzender gezien, in de linkerbovenhoek.

En de dag was meteen om zeep.

Hij hield de envelop met de toppen van zijn vingers vast, als een vies ding, een onheilstijding die onvermoed alsnog was komen aanwaaien, en legde hem snel terug bij de overige post. Ongeopend. Om vervolgens alles naar de kant te schuiven. Hij zakte op zijn stoel en staarde daarna versteend naar de witte muur aan de overkant. Dus toch nog. Het had lang geduurd, alsof ze

het vergeten waren.

Xavier hield zich in om niet weer op te staan en het pand te verlaten. Om een acuut opkomende somberte te onderdrukken en de illusie van nuttige activiteit te creëren, haalde hij uit zijn achterzak dan maar het papiertje waarop hij tijdens het ontbijt in de gauwte een paar vragen had neergepend. Als voorbereiding op het examen van zo meteen. Ter afleiding. De inhoud van de zinnen drong echter slechts vagelijk tot hem door.

De klop op de deur leek een volgende scène in te luiden. Het hoofd van Krol verscheen door de kier.

‘Hij is er.’

Kinderlijk opgewonden, alsof het de komst van Sinterklaas betrof. Verdomme, dat kon er ook wel bij. Xavier keek op zijn horloge en spreidde hopeloos zijn armen.

‘Moet dat nu echt, Frans? Ik heb subiet die student en...’

Zijn tegenwerping werd door Krol weggewuifd.

‘Ach, gewoon een snelle kennismaking. Hoeft niet lang te duren.’

Waarna hij even plots weer was verdwenen, zonder een verdere reactie af te wachten. Xavier smeed het blad met vragen voor zich uit, stond op en liep naar de deur. Daarginds zag hij Krol nog net in de lift glippen. Op het secretariaat aan de overkant was Sonja druk aan het typen met geconcentreerde ogen, in een strenge pose die uitstraalde dat ze niet beschikbaar was voor enige andere kwestie.

Xavier waagde het er toch op.

‘Sonja, als ge die Pieters, die student, ziet voorbijlopen voor het examen, kunt ge hem dan efkes tegenhouden? Frans Krol komt eerst nog langs, met onze nieuwste aanwinst!’

Een subtiel zuchtje gaf aan dat ze de boodschap begrepen had.

Nadat hij de deur van zijn kamer weer gesloten had, voelde hij het chagrijn in versterkte mate opborrelen. Alsof het allemaal met elkaar te maken had: de brief, de nieuweling. Xavier liep tot vlak bij het brede raam om het panorama op zich te laten inwerken. Zijn hersens registreerden oppervlakkig hoe de campus en het bos verderop lagen te blaken onder het zonnetje. Zijn aandacht werd getrokken door een bruin-grijs gestreept eekhoorntje dat via de rand van het parkeerterrein in een boom was verdwenen, en even later in de kruin daarvan weer opdook. Vrank en vrij. Xavier bekeek het met enige weemoed, zette zich na een paar minuten achter zijn bureau, en zag toen opnieuw de grote envelop, die haast treiterig lag te wachten om zijn vieze inhoud te mogen uitbraken.

Er werd opnieuw aangeklopt. Het hoofd van Krol dook weer op vanachter de deur.

‘Xavier, heb je even?’

Krol duwde de deur verder open. Vervolgens schoof hij achterwaarts en een beetje gebogen opzij, om plaats te ruimen voor een persoon die zich pontificaal in de gang had opgesteld, netjes omkaderd door de randen van de deuropening. Toen de ander bemerkte dat Xavier hem in het vizier kreeg, stak hij zijn beide duimen op, vergezeld van een brede grijns, om dan met een rollende beweging van zijn handen de opgestoken duimen te vervangen door twee naar voren gerichte wijsvingers. Het leek een kunstje van een cowboy die jongleerde met zijn pistolen, net voor hij de rodeoarena ging betreden. Hij stapte vervolgens met uitgestoken hand in de kamer.

‘Bert Roemers. Maar zeg maar Bert!’

Bird Rumors.

Xavier was even van slag door de Amerikaanse tongval. Hij schudde de hand.

‘Xavier Proost. Welkom. Hoe was de reis?’

Krol had ondertussen de deur gesloten en bij het binnenkomen meteen de enige andere stoel in de kamer gepakt om die gediensig aan Roemers aan te bieden. Nadat die was gaan zitten, ging Krol zelf aan de kant staan. Op de achtergrond.

‘Nashville - Detroit met Delta. Was okay, was okay. Maar dan de aansluiting naar Amsterdam. KLM. Don’t get me started!’

Zijn mond vertoonde even een pijnlijke grimas, maar een fractie later ontspanden zijn gelaatstrekken zich alweer. Hij keek speurend rond, het meubilair en de vloerbekleding taxerend, met gretige ogen, alsof hij het hier wilde inpalmen.

‘Keurig optrekje!’

Zijn blik dwaalde vervolgens af naar buiten en kreeg een wazige glans, waarbij hij goedkeurend knikte. Toen richtte hij zich weer tot Xavier, terug in het hier en nu.

‘En zo zijn we weer thuis. Back in Brabant.’

Xavier stelde zich hoffelijk op.

‘Welkom in ons stulpje. Ik hoop dat ge uwen draai gaat vinden, hier in ons departement.’

Roemers bracht zijn handen bij elkaar en boog naar voren.

‘Daar twijfel ik niet aan, Xavier. I am at your service. Volgens Henk kunnen jullie wel wat hulp gebruiken.’

Henk? Xavier had even nodig voor hij het begreep. Aan de rand van zijn blikveld ontwaarde hij het bruin van de envelop.

‘Ah, ge hebt al kennisgemaakt met de rector. Ja, de baas is vast begonnen over studenteninstroom, ran-

kings, dat soort fratsen. Helemaal zijn dada. Maar als ge het mij vraagt, dan...'

Xavier hield in toen Roemers zijn beide armen op-hief.

'Geen zorgen, Xavier. Bekijk die dingen als uitdagin-gen, heel mooie uitdagingen die we samen te lijf zullen gaan.'

Live.

Wij samen dus.

'We moeten alleen de schone slaapster hier wakker kussen!'

Hij had erbij geknipoogd. Roemers ging weer recht-op zitten en stak zijn duimen achter zijn broeksriem.

'Weet je, ik heb nu jaren vertoefd tussen de wolken-krabbers, ver weg van dit vlakke land. Dat heeft mijn blik op de wereld drastisch gewijzigd, heeft me doen inzien dat je best groots mag denken, groots moet den-ken, dat je niet te bescheiden hoeft te zijn.'

Xavier probeerde te glimlachen.

'En dan kom ik hier, en dan zie ik jullie programma-tje, jullie onderwijsaanbod, jullie onderzoeksprofiel. Tja.'

Bert Roemers schudde even van nee. Hij laste een korte pauze in.

'Sympathiek en knus. Maar ook wel heel braafjes, erg smal en minimaal, erg... hoe zal ik het zeggen... Bra-bants. With all due respect: daar moet je toch veel meer uit kunnen halen.'

De opwaarts gekrulde mondhoeken op het gelaat van Xavier verkrampten. Het viel Bert blijkbaar niet op.

'Dat kan allemaal flitsender.'

Kijk eens aan: een daadkrachtig heerschap. Die de oceaan was overgevlogen en nog maar net zijn koffers had uitgepakt. Maar die ook moedwillig leek te willen

negeren dat Xavier het hier als hoofd van de afdeling wel nog steeds voor het zeggen had.

‘Dus wat ik aan Henk voorstelde, was om...’

Xavier had voorlopig genoeg gehoord.

‘Allee, gij zet er nogal vaart achter!’

Met een lichte tremolo in de stem. Bert Roemers had net zijn schouders verbreed om iets gewichtigs te declameren, maar viel plots stil. Bij de muur produceerde Krol een ongemakkelijke grijns.

‘Met uw permissie. Er staat daarbuiten op de gang een jonge gast waarschijnlijk heel ambetant te wezen. Voor zijn mondeling examen.’

De mond van Roemers bleef een paar tellen geopend, zonder klank, en transformeerde dan in een riante glimlach.

‘Uiteraard. Laat ik je niet ophouden, Xavier. Wordt vervolgd!’

Roemers stond op.

‘Een kleine suggestie: huur een teaching assistant in. Voor de klusjes: nakijkwerk, exaampjes, practica. Deden we in Nashville ook. Een aanrader!’

Hij bracht zijn rechterwijsvinger naar zijn voorhoofd, waarmee hij een virtuele hoed aantikte als afscheidsgroet. Krol was intussen alvast naar de deur gelopen om die heel hulpvaardig te openen. Hier gaan we nog veel plezier aan beleven, dacht Xavier. En toen zag hij weer de envelop.

Hij schrok van het beeld in de spiegel van de lift. Zijn ongekamde haren staken naar alle kanten uit, zijn huid was lijkbalek en hij had diepe wallen onder de ogen.

Max was veel te laat.